

ਬਾ-ਅਦਾਲਤ ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਨਹਾ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਸੀ

ਸਈਅਦ ਜਾਫ਼ਰ ਇਮਾਮ, ਜੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ, ਕੇ. ਐਨ. ਵਾਂਚੂ

ਅਤੇ ਕੇ.ਸੀ.ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਕੇ. ਸਤਵ ਐਨ ਟੀ ਸਿਨ ਜੀ ਐਚ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ 1954 ਦੇ 100 ਤੋਂ 105 ਅਤੇ 124 ਤੋਂ 129 ਤੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ
1952 ਦਾ 31 ਨੰ.

ਕੋਡ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਏ ਸੀਟੀ V) - ਧਾਰਾ 188 - ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ
ਜੁਰਮ - 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ

ਸ਼ਿਮਲਾ— ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਕੋਲਹਾਪੁਰ (ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼
ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ) ਤੋਂ ਪੋਸਟ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਹੌਰ— ਡਿਲੀਵਰੀ ਦਾ
ਸਥਾਨ ਚੈਕ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪੋਸਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ
ਗਿਆ - ਸਿਆਸੀ ਏਜੰਟ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ- ਕੀ
ਕਾਨੂੰਨੀ- ਧਾਰਾ 197- ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ- ਕੀ ਉਸਦੇ
ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ- ਧਾਰਾ 233 ਤੋਂ 239 - ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ
ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੁਰਮ- ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ- ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ-
ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1943 ਦਾ XXIX) - ਧਾਰਾ 10 - ਜੁਰਮਾਨਾ ਦੇ

ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ - ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ - ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ (1860 ਦਾ XLV) - ਸੈਕਸ਼ਨ 63—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਝੂਠੇ ਦਾਅਵੇ ਭਰਨ ਲਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਬਰਮਾ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਹੈਂਡਰਸਨ, ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ। ਭੁਗਤਾਨ ਕੋਲਹਾਪੁਰ (ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ) ਤੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਚੈਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ) ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਲਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੈੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੈਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਚੈਕਾਂ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸੀ ਸ਼ਿਮਲਾ ਅਤੇ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਵਚਨਬੱਧ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ 188 ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ. ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਦਲੀਲਾਂ ਸਨ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ ਕੌਂਸਿਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 197, ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 233 ਤੋਂ 239 ਦੇ ਉਪਬੰਧ।

ਵਿਧੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਝੂਠੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ

'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 'ਤੇ ਚੈਕਿੰਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਾਹੌਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ। ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ, ਅਰਥਾਤ, ਪੈਸਾ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਚ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇੰਡੀਆ, ਨਾ ਕਿ ਕੋਲਹਾਪੁਰ, ਜਿੱਥੋਂ ਚੈੱਕ ਪੋਸਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਕਿਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਹੋਂਦ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਸੇ ਸਿਆਸੀ ਏਜੰਟ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਂ, ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 188 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਆਯੋਜਤ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਬਾਰੇ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਥਿਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਮੌਕੇ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਪਰਾਧ ਦੇ. ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ, ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਤੋਂ (g) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਹਾਲਾਤ ਆਮ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ

ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਚਾਰਜ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜ਼ਮਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ ਧਾਰਾ 233 ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 239 ਲਈ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਧਾਰਾ 239 ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਅਜ਼ਮਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁਰਮ ਉਸ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣਾ। ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਮ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕਵਚਨ ਵਿਚ ਬਹੁਵਚਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਤਣਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਧਾਰਾ ਦਾ ਜੇਕਰ ਇਹੀ ਅਰਥ ਇਹ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 420 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਦੇਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨਾ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ।

1943 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, XXIX ਦੀ ਧਾਰਾ 10, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 20 ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਦੋ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ.

ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸਜ਼ਾ "ਆਮ" ਅਤੇ "ਲਾਜ਼ਮੀ" - ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 420 ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਅਸੀਮਤ ਸੀ।

ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਅਪੀਲਾਂ, ਮਿਤੀ 2 ਅਗਸਤ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚ 49 ਦੇ 112, 333, 382, 383 ਅਤੇ 410 ਦੇ 1950 ਅਤੇ 241 ਦੇ 1951 ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਮਿਤੀ ਪੰਜਾਬ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ 26 ਜੂਨ, 1950

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸੀ.ਆਰ. ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 1954 ਦੇ ਨੰਬਰ 100 ਤੋਂ 105, 52 ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 31 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਕਰੋੜ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 1954 ਦਾ ਨੰਬਰ 124 ਤੋਂ 129 ਸ੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, (ਮੈਸਰਜ਼ ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ)।

Cr ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ 1954 ਦੇ 100 ਤੋਂ 105 ਨੰਬਰ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 31 ਆਫ 1952 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ Cr. ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 1954 ਦਾ ਨੰਬਰ 124 ਤੋਂ 129: ਮਿਸਟਰ ਸੀ.ਕੇ. ਡੈਫਟਰੀ, ਸਾਲਿਸਿਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (ਮੈਸਰਜ਼ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਟੀ. ਐੱਮ. ਸੇਨ ਅਤੇ ਡੀ. ਗੁਪਤਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)।

ਨਿਰਣੇ

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਫੈਸਲੇ ਸਨ -

ਇਮਾਮ.ਜੇ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਹਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੈ ਇਕੱਠੇ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ

ਸਿੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ 1954 ਦੇ 100 ਤੋਂ 105 ਤੱਕ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਹੈ ਅਤੇ 1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 124 ਤੋਂ 129 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤੱਥ ਜੋ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ। ਫਲਸਰੂਪ 1942 ਵਿੱਚ ਬਰਮਾ ਉੱਤੇ ਜਾਪਾਨੀ ਹਮਲੇ ਦਾ ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਫੌਜਾਂ ਉੱਥੇ ਤਾਇਨਾਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੋਂ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਰਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੱਖਿਆ, ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸੜਕਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਰਗੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਪਏ, ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਪੁਲਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਟ੍ਰੈਕਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਮੈਟਰ ਸੜਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਸਨ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ।

ਬਰਮਾ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦੀ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1942 ਵਿੱਚ ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦੇ ਕੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਠੇਕੇਦਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਾਂ ਸਨ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਕਮ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ 18,000/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਧ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਕਈ ਲੱਖ ਰੁਪਏ। ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੇਜਰ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਮਾਰਚ ਅਤੇ ਮਈ 1943 ਵਿੱਚ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਫਸਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਸਹੀ ਹੋਣ ਲਈ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਪਸ ਸ਼ਿਮਲਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੰਦਰ ਸੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਫਸਰ ਮਿਸਟਰ ਨਸੀ ਦਾ ਗਿਆਨ। 'ਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਨ, ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮਿਲਟਰੀ ਕਲੇਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਰਕਮਾਂ। ਸਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਚੈੱਕ ਕੱਢੇ ਗਏ ਕੋਲਹਾ ਪੁਰ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਚੈੱਕ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਰੁ. 7,44,865-12-0 ਦਾ ਚੈੱਕ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਕੈਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਬਰਮਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਹ, ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੇਤ, ਝੂਠੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਫੌਜ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਝੂਠੇ ਸਨ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1944 ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਲਾਹੌਰ। ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਰਜੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਨ ਡੋਰਸਨ ਨੂੰ ਇੰਫਾਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸੀ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਐੱਸ ਦੇ ਅਧੀਨ 420, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਸੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਝੂਠੀ

ਤਸਦੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਝੂਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। 420/109, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ.

ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 9 ਮਈ, 1944 ਨੂੰ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ।

ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣ ਦੇ ਕਈ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਸੰ. 1943 ਦਾ XXIX, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 1943 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ 1945 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ XII ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਸਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਤੀਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਾਈ ਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਸਹਿ-ਦੇਸ਼ੀ. ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਹੋਈ।

ਹੈਂਡਰਸਨ ਇੰਗਲੈਂਡ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਵਾਲਗੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ 1881 ਦੇ ਭਗੌੜੇ ਅਪਰਾਧੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਸੰਬਰ 1949 ਨੂੰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਕੱਲੇ ਸੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਕ ਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੇ ਅਪਲਾਈ ਕੀਤਾ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ। ਉਸਦੀ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਖਦਸ਼ਾ ਜਤਾਇਆ ਉਸਨੂੰ ਦੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਹੋਣ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨੰਬਰ 54, 55 ਅਤੇ 56 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡਰਸਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਹਿ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਕਈ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਡੇਢ ਸਾਲ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਏ। ਇਸ ਨੇ ਵੰਡਿਆ ਜੁਰਮਾਨੇ "ਆਮ" ਅਤੇ "ਲਾਜ਼ਮੀ", ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ 10 ਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਆਮ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੈਦ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ ਕੁਝ ਮਿਆਦ. ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਆਦਰ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾ ਕੇ ਦੋ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਸਜ਼ਾ ਵੱਧ ਸੀ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੇ. ਵਿਚ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਾਰੇ ਟਰਾਇਲ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣੇ ਸਨ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ "ਆਮ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ।

ਰਾਜ ਨੇ ਹਾਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਸੀ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਯੋਗ ਸਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੰਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (1) ਅਤੇ ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜੇਰੀਆ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2) ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਾਈਕੋਰਟ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 20 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

ਨੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਲਗਾਏ ਗਏ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਨ। ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ "ਆਮ" ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਈ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਐੱਸ. ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ 188 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਮਲਾ ਅਤੇ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਪੋਲੀਟੀਕਲ ਏਜੰਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐੱਸ. 188 ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਤੱਥਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਹੀ ਐੱਸ. 179 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐੱਸ. ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 180 ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੇਡ ਦੀ 188. ਤੀਜਾ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐੱਸ. ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ 233 ਤੋਂ 239 ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਐੱਸ. ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ 234 ਅਤੇ 239 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ 3 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ 3 ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੇਡ ਦਾ S. 239 ਇੱਕ ਸਵੈ-

ਨਿਰਮਿਤ ਉਪਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ s ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। 234. ਚੌਥਾ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ s ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈਂਡਰਸਨ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੇਡ ਦੀ 197 ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੈਂਡਰਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਪੰਜਵਾਂ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਮਾ 1943 ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਦਲੀਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜਵੀਂ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ।

ss ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। 188 ਅਤੇ 197 ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐੱਸ. 188 ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਦਾਅਵੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਝੂਠੇ ਪਾਏ ਗਏ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਝੂਠੀ ਤਸਦੀਕ ਝਾਂਸੀ ਵਿਖੇ ਸੀ। ਸ਼ਿਮਲਾ ਅਤੇ ਝਾਂਸੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਝੂਠੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਭੁਗਤਾਨ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਲਾਹੌਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਹੌਰ ਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰਜ ਫ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਯੋਖਾਯਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੋਖਾਯਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਲਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ, ਅਰਥਾਤ, ਚੈੱਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਯੋਖਾਯਤੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਸ਼ਿਮਲਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੀ ਪੇਸਟਿੰਗ ਨੂੰ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਚੈੱਕਾਂ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਡਾਕਖਾਨੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਿਲਿਵਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ। ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਚੈੱਕ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬੇ ਸਾਊਥ, ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਓਗਲੇ

ਗਲਾਸ ਵਰਕਸ ਲਿਮਟਿਡ, ਓਗਲੇ ਵਾੜੀ (1) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਪੈਟਨੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (2) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 5 ਮਈ, 1959 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ ਓਗਲ ਗਲਾਸ ਵਰਕਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ "ਜੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਰਕਮ ਲਈ ਚੈੱਕ ਲਈ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕੋਰਸ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਕੰਦਰਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਓਗਲੇ ਵਰਕਸ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਭੁਗਤਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਾਹੌਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਚੈੱਕ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਾਹੌਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਚੈੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਕੈਸ਼ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਓਗਲੇ ਗਲਾਸ ਵਰਕਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਚੈੱਕ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੋਖਾਯੜੀ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਿੱਥੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਝੂਠੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਿ ਪੈਸਾ ਉਸ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਚੈੱਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ, ਅਰਥਾਤ, ਪੈਸਾ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਡਿਲਿਵਰੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੇ। ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕੋਲਹਾਪੁਰ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ। ਐੱਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਡ ਦੀ 188 ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਏਜੰਟ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਜਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐੱਸ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ। ਕੇਡ ਦੇ 197 ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ 'ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਲਿਸਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ- ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ

ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਇੱਕ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਸੀ, ਉਹ ਐੱਸ. ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ 270, ਜੋ ਕਿ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦਾ 197 ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਐੱਸ. ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ 270 ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ s ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੇ 197. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ s ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਦੀ 197.

ਤਹਿਤ ਐੱਸ. 197 ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈਂਡਰਸਨ 'ਤੇ ਐਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ

420 ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਸੱਚੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਦਾਅਵੇ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। 420/109, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਤੱਵ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈਣਾ, ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ। ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ 161, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਜੁਰਮ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਰੁਤਬਾ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ [ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।] ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਐਕਟ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਵਾਜਬ ਪਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਵਾ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ [ਮਾਤਾਜੋਗ ਡੇਬੇ ਦੇ ਕੇਸ (2)]। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ

ਜਾਂ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਝੂਠੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਰਣ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਰਾਏ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦੇ 197 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਸੀ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ S. 197 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਐੱਸ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ 6 ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਉਪ-ਸ. ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ (2) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਪ-ਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੇ। (1) ਧਾਰਾ 196-A ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ XXXIII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ, 1898 (V ਦਾ 1898), ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਿਊਰੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੇ। 196-ਏ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ XXXIII ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਐੱਸ. ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦਾ 197 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਯੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ।

ਹੁਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ 2 ਅਤੇ ਤੀਸਰੀ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 54, 55 ਅਤੇ 56 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੱਕ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਯੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦੀ 188 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ 179 ਅਤੇ 180 ਇੰਨੇ ਚੌੜੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਿੱਥੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲੇ। ਉਦਾਹਰਨ (c) ਨੂੰ ਐੱਸ. 179 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ A ਨੂੰ ਕੋਰਟ X ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੇ ਡਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਲਤ Y ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ

ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, A ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ X ਜਾਂ Y ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਜਾਂ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਸੀ. ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਰਮਾ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਜਾਇਦਾਦ (ਪੈਸਾ) ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਗਲਤ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਹਿਤ ਐੱਸ. 180 ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। . ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ (ਏ) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਕਸਾਇਆ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਾਹੌਰ ਜਾਂ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਹੈਂਡਰਸਨ 'ਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਜਾਂ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੇਸ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਪਰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ। ਮੁਕੱਦਮਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਸਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਡ ਦੇ 233 ਅਤੇ 239. ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਐੱਸ.

ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 233 ਅਨੁਸਾਰ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ss ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। 234, 235, 236 ਅਤੇ 239. ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੋੜਨ ਨੂੰ s ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਐਸ. ਕੋਡ ਦੇ 239 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। 234. ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 239(ਬੀ) ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਸੀ.ਐਲ. (ਬੀ) ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। cl ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ (ਬੀ) ਜੇਕਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਐੱਸ. 239(ਬੀ) ਅਤੇ ਐੱਸ. 234 ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਨਤੀਜਾ s ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਪਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਡ ਦੇ 233. ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਐਸ ਲਈ ਨਵਾਂ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। 233. S. 239 ਨੂੰ S. 233 ਦਾ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਐੱਸ.

239 (ਬੀ) ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਐੱਸ. 239 (ਬੀ) ਨੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਹੈਂਡਰਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੈਂਡਰਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਾਲੀਸਿਟਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਿਰਣੇ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਨੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦੇ 234 ਅਤੇ 239 ਆਪਸੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਦੇ ਜੋੜਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦਾ 233 ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ

ਰੈ। 234, 235. 236 ਅਤੇ 239. ਸੈਕਸ਼ਨ 234. 235, 236 ਅਤੇ 239 ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਹਨ। ਉਹ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ 'ਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ, ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਐਸ.ਐਸ. 234, 235, 236 ਅਤੇ 239 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 239 ਨੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਏਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। (a) ਤੋਂ (g). ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚਾਰਜਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਐੱਸ. 233 ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ CL ਵਿੱਚ. (b) ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਭਾਗ ਦੇ "ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ" ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਸਾਰੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ " ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ s ਦੇ ਤਹਿਤ. ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1897 ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ X) ਦੇ 13 ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ

ਇੱਕਵਚਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਵਚਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਸੀ.ਐਲ ਦੇ ਤਹਿਤ. (ਬੀ), ਇਸਲਈ, ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ਬਦ ਸ. 239 “ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ” ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਧਿਆਇ XIX ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ s. 239. ਐਸ 234 ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਾਗੂ ਸਨ।

ਸਾਲੀਸਿਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅੱਗੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਹ ਨੁਕਤੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇ।

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੇਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XIX ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਜੋੜਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ 221 ਤੋਂ 232 ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਇੱਕਲੇ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਕਈ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕੋਡ ਦੇ 239. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੇਸ਼ ਜੋੜਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਐੱਸ. 233 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਡ ਦੇ ਫਰੇਮਰਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ, ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੇ ਐਸਐਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 234. 235, 236 ਅਤੇ 239. S. 234 ਅਨੁਸਾਰ 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤ ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ। S. 235 ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਨ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬਣ ਸਕੇ। ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਈ ਕੰਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ

ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਐਸ. 236 ਨੇ ਵਿਕਲਪਕ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਐਕਟ ਜਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੇ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਦੇਸ਼ੀ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਵੱਲੋਂ ਐੱਸ. ਸੀਆਈਐਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ 239 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। (a) ਤੋਂ (g). ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: -

"ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ",

cl ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ. (ਬੀ) ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀ.ਐਲ ਦੇ ਤਹਿਤ. (a) ਉਸੇ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੀ.ਐਲ ਦੇ ਤਹਿਤ. (c) s ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ। 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ 234 ਨੂੰ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੀ.ਐਲ ਦੇ

ਤਹਿਤ. (d) ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

els ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੋ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। (e), (f) ਅਤੇ (g)। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਆਮ ਨਿਯਮ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵੱਖਰੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦੋਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, । ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਐੱਸ. 233 ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ। 239. s ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ. 239 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਐਲ. (ਅ) ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਲਈ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿੰਨੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਜੁਰਮ" ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ। ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਐੱਸ. ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ 13 ਐੱਫ, ਇਕਵਚਨ ਵਿਚ ਬਹੁਵਚਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਲਈ s ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 420, ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਹੈਂਡਰਸਨ ਵਿਰੁੱਧ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। (ਬੀ) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ

ਦੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਧਿਆਇ XIX ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਭਾਵ ਪਿਛਲੇ ਤੋਂ s. 239 ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਟੀ" ss ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 221 ਤੋਂ 232 ਅਧਿਆਇ XIX ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਚਾਰਜ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਚਾਰਜ ਦਾ ਜੋੜ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ

ਅਧਿਆਇ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ XIX ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਅਧਿਆਇ XXIII ਵਿੱਚ ਭਾਗ A ਤੋਂ L ਤੱਕ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ s ਦੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। 239 ਐੱਸ 'ਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਕੋਡ ਦੇ 235. ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਐੱਸ. ਕੋਡ ਦਾ 239 ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ s ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। 239, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਸਗੋਂ ਚਾਰਜਾਂ ਦੇ ਜੋੜਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਲਾਗੂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ 3 ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਹੈਂਡਰਸਨ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੀ.ਐਲ. (b) ਦਾ s. 239 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸੋਲੀਸਿਟਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ. ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ-ਸਟੈਂਸਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ 2 ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ 1945 ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਕੈਦ ਕੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ "ਆਮ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਮਾਪ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਰਮਾ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ 7 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਠੱਗੀ ਮਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ

ਦੁਆਰਾ ਘਟਾਈ ਗਈ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਹਲਕੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਢੁੱਕਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 124 ਤੋਂ 129।

ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੰਧਿਆ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ (1), ਅਤੇ ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜੇਰੀਆ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

' ਸਾਲਿਸਟਰ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ "ਆਮ" ਅਤੇ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਭੇਦ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੇ ਜੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਪੈਸ਼ਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜੁਰਮਾਨਾ ਉਸ ਕੇਲ ਪਾਈ ਗਈ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ "ਆਮ" ਜਾਂ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਵਜੋਂ

ਵਰਣਿਤ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਹਿਤ ਐੱਸ. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਤਹਿਤ ਬੇਅੰਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 20(1) ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਜੋਂ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਜਿਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਸੀ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ। ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਸ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। 420. ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਅੰਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 58, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ 1949 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 112 ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਆਰਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। 20 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 24 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸ. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਅਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ

ਇਸ ਲਈ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋ ਕਿ s ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। 420 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜੁਰਮਾਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਪਰਾਧੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿਸ ਤੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 420 ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਸੀਮਤ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਜੁਰਮਾਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਲਾ. ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 20 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। , 10 ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ s ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 420, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ, ਅਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐੱਸ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ 10 ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਵੇਗੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਹੱਦ ਜੋ ਕਿ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਸੀਮਤ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਆਰਟ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 20 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ। ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮਨਾਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਜਾਂ ਵੈਧਤਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਤੱਕ ਵਧਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿੰਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ ਸੰਖਿਆ XLVIII) ਇੱਕ ਈ: ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 20 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਾਬਕਾ ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬੇਅੰਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਲਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ. 20. ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜੇਰੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਹਿਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 50.000, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸਮੇਤ 47,550 ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। 1949 ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਦੀ 9(1)। ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ

ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ। 47,550 ਅਲੱਗ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕੁੱਲ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਓ ਸ਼ਿਵ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਜਿਹਾ ਢੁਕਵਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। . ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਐੱਸ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ 10 ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਸ. 420 ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸਜ਼ਾ—“ਆਮ” ਅਤੇ “ਲਾਜ਼ਮੀ”—ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐੱਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 420 ਅਸੀਮਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਹੱਦ ਬਾਰੇ ਜੋ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ

ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਬਕਾ ਪੋਸਟ ਫੈਕਟੋ ਕਾਨੂੰਨ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐੱਸ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ 10 ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਲਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। 20.

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਲਾਜ਼ਮੀ" ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਇਮਾਮ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸ. 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਾਪ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐੱਸ. 197 ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਕੇਸ ਗਿੱਲ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ (1) ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ

ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਭਾਵ ਤਤਕਾਲੀ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ। .

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ? 420, ਪੜ੍ਹੇ ਸ. 109, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, s ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ।

ਗਿੱਲ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ (1) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ

ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀ. 59:-

“ਇੱਕ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਟੈਸਟ ਮੀਡਸ ਕੇਸ (2) ਅਤੇ ਫੀਨਿੰਦਰ ਚੰਦਰ ਨਿਓਗੀ ਬਨਾਮ ਦ ਕਿੰਗ (3) ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਿੱਲ ਦਾ ਕੇਸ (1) (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਨਿਓਗੀ ਦਾ ਕੇਸ (3) (ਸੁਪਰਾ) ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 161, ਪਰ ਮੀਡਜ਼ ਦਾ ਕੇਸ (2) ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਕੋਰਟ-ਮਾਰਸ਼ਲ ਦਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਪੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਰੰਸੀ ਨੇਟ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਸੜ ਗਏ ਸਨ। ਮੇਮਬੱਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1), ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਰਦਾਚਾਰੀਆ, ਜੋ ਨੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਉਸ ਟਰੈਕ ਦੀ ਦਰੁਸਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੈਸਟ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (2), (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਵੈਂਕਟਰਮਾ ਅਈਅਰ, ਜੇ. 1307 :-

"ਪਰ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ, ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਫਤਰ ਦੇ ਗੁਣ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਸੰਚਾਲਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਚਾਅ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦੀ ਸੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

'ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (2), (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਕਟ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਅਟੁੱਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਟੁੱਟ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਥਿਤੀ, ਸਿਰਫ ਫਰਨੀਚਰਿੰਗ, ਲੈਕਟਾਂ ਲਈ ਮੈਂਕੇ ਜਾਂ ਮੈਂਕੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ' ਉਸੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਰੋਨਾਲਡ ਵੁੱਡ ਮੈਥਮਸ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (1), ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਾਂਥਿਆ ਰਾਮਈਆ ਮੁਨੀਪੱਲੀ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਰਾਜ (2), ਜੋ ਕਿ s ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ^ ਕੋਡ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੈਕਟਰਮਾ ਅਈਅਰ, ਜੇ. 1310:-

"ਫਿਰ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅੜਿੱਕੇ

ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਂਚ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਆਰਮੀ © ਅਫਸਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਕਟ, ਯਾਨੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰੀ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰੀ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ ਅਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਟੁੱਟ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੂਜੇ ਦੇ।

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਇਹ 1 ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਪੜਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਕਿ ਐੱਸ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 270 s ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ s ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਹਨ। 197 ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ

ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਗਠਜੋੜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਐਸ. 197 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ s ਅਧੀਨ ਉਸ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। 197 ਸੀ -ਜੇ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਮਾਮ ਜੇ -ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ 1954 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 100 ਤੋਂ 105 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਇਪ ਕੀਤਾ: ਅਰੁਣ ਸ਼ਾਰਦਾ